

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στη Σκωτία, ο φέουδο του Γκλήντιργκ, κατά την εποχή των πολέμων μεταξύ Σκωτίας και Άγγλιας. Απόλυτος άρχων στο φέουδο αυτό είναι ο δούξ του Μελρόζ, του οποίου η κόρη, η άγγελική και πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετά το θάνατό του, τον πολυαγαπημένο της Ιππότη ντ' Αβενέλ, τον νεαρό κι άραίο Βάλτερ, μολοντί την ήθελε για σύζυγό του ο πανίσχυρος Άγγλος δούξ του Σόμερσετ. Ο Σόμερσετ, μανιασμένος για την προσβολή αυτή, όρκίζεται να έκδικηθῆ και χρησιμοποιεί ως κατάσκοπο κοντά στο νεαρό άντρούνο τον καταχθόνιο έπιστάτη τους Μπόλτον, ο οποίος είναι τυφλό όργανό του. Όσοσο οι δύο σύζυγοι περνοῦν τα πρώτα χρόνια του γάμου τους τρισευχισμένοι και την εὐτυχία τους την συμπληρώνει η γέννησις ενός παιδιοῦ, του μικροῦ Ιουλιανού. Μά ο πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξύ Άγγλιας και Σκωτίας και στην Ιστορική μάχη του Πίνκευ ο Βάλτερ ντ' Αβενέλ έξαφανίζεται. Όλοι τον περνοῦν για οκοτωμένο και η γλυκειά σύζυγός του Μαρία νύνεται στα μαῦρα. Δέκα μήνες μετά το θάνατό του, μιά νύχτα που ο Μπόλτον αναγγέλλει την εμφάνισι Άγγλων έπιδρομένων στα περίχωρα του πύργου και στέλνει ὅλη τῆ φρουρά για να τους καταδιώξη, ο μικρός Ιουλιανός ντ' Αβενέλ άνεβαίνει περίτρομος ἀπ' τα ὑπόγεια του πύργου και λέει στην μητέρα του ὅτι εἶδε εκεί ἕναν άνθρωπο που έμοιαζε με τον πατέρα του. Όλοι πιστεύουν πως έπεσε θέμα παραισθήσεως, μά εξαφνα θλέπουν το παράθυρο του συζυγικοῦ δωματίου όπου ἔμεναν ἄλλοτε ο Βάλτερ κ' η Μαρία φωτισμένο. Η Μαρία παίρνει το παιδί της και τρέχει εκεί. Κι' άντικρύζει τότε μπροστά της το Βάλτερ ζωντανό, μά τρομερό και γεμῶτο μῖσος ἐναντίον της, έπειδή, όπως την κατηγορεί, έπρόδωσε τῆ συζυγική τιμή, ἀπατώντας τον με τον δούκα του Σόμερσετ. Και, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν Ισχυρισμῶν του, τῆς παρουσιάζει ἕνα νηπιο, καρπό — ὅπως λέει — τῶν σχέσεών της με τον Άγγλο δούκα. Έτοιμάζεται μάλιστα να την σκοτώση όταν εξαφνα αντιλαμβάνονται πως θρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπό τους Άγγλους. Ο Βάλτερ ντ' Αβενέλ θέλει να πουληση ἀκριβά τῆ ζωή του, μά θυμάται πως η βασίλισσα τῆς Γαλλίας και τῆς Σκωτίας, Μαρία-Στουάρτ, του έχει ἀναθέσει μια παραγγελία για την μητέρα της, την αντιβασίλισσα τῆς Σκωτίας, κι' ἀποφασίζει να καταφύγη στα ὑπόγεια του ἀρχοντικοῦ. Εκεί ὅμως τον αἰχμαλωτίζουν οι Άγγλοι, στους οποίους τον πρόδωσε ο Μπόλτον. Κατόπιν ο Μπόλτον κατορθώνει κι' ἀρπάζει τον μικρό Ιουλιανό και τον παραδίδει στον ἀπαίσιο πανδοχέα Τζῶν Ρόμπυ για να τον γκρεμίση ἀπό τους θράχους τῆς ἀκτῆς. Έπειτα γυρίζει στην Μαρία ντ' Αβενέλ για να τῆς πῆ ὑποκριτικά ὅτι το γυιό της τον ἀρπάξε ο Μαῦρος Άνθρωπος, τῆ κακό πνεῦμα του τόπου.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ο Θεός ἄς την εὐσπλαχνιστῆ! ψιθύρισαν οἱ πολεμιστὰ ἀποσυρόμενοι, ἀναστατωμένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ πένθος κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν πόνο.

Ο Στέβερτ-Μπόλτον θγῆκε τελευταῖος, ἀφου προηγουμένως ἔρριξε ἕνα θλέμμα μῖσους σ' αὐτὴν που δὲν εἶχε πειὰ οὔτε σύζυγο, οὔτε παιδί.

Πῶς ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν πέθανε;

Ποῖες δυνάμεις ἀντλήσε ἀπὸ τὴν ἀγγελική ψυχὴ της για ν' ἀντισταθῆ στην τρέλλα που τῆς εἶχε ἀγγίζει τὸ μυαλό;

Ποῖες φωνές μυστηριώδεις, που ἔρχόντουσαν ἀπὸ πολὺ μακρὰ, τῆς ψιθύριζαν να ἔλπίζη... ναί, να ἔλπίζη ἀκόμα;

Ω μητέρες!... Καὶ σεις, ὦ σύζυγοι!... Πέστε μας λοιπὸν ποῖος σᾶς δίνει αὐτὸ τὸ ὑπέρτατο θάρρος μπρὸς στις μεγάλες καταστροφές και τὸ θάνατο;...

Η Μαρία ντ' Αβενέλ δὲν πέθανε... Οὔτε τρελλάθηκε...

Μά μιά ἀπέραντη μελαγχολία ἀποτυπώθηκε στα χαρακτηριστικά της... Ημέρες δλόκληρες ἔμενε καθισμένη μπροστὰ στο παράθυρό της κυττάζοντας με θλέμμα ἀφηρημένο τούς ἀγριούς κάμπους και τὰ θουνά, όπου ο Βάλτερ της κι' ο Ιουλιανός της εἶχαν εξαφανιστῆ...

Άρνιόταν κάθε περιποιησι, ειωχνε τις γυναῖκες τῆς ἀκούθιας της με μιά κίνησι ἐπιτακτική ἢ κουρασμένη... Θλιμένη πάντα, εὐχαριστιόταν μέσα στην μοναξιά της, γιατί ἔτσι μπορούσε ν' ἀναπολῆ τους χαμένους ἀγαπημένους της...

Τὸ θράδυ, όταν ἡ σκιες ἀπλώνόντουσαν παντοῦ κ' ἡ σελῆνη ἔρριχνε τις χλωμές ἀχτίνες της στην κοιμισμένη ἔσοχη, τότε, μόνη ὅπως πάντα, ἔβγαине ἔξω και τραβοῦσε με ὀηματα τρεμάμενα ὡς τὸν πύργο του Αβενέλ.

Έπειτα, ἀφου παραδινόταν ἀρκετῆ ὠρα στους πένθιμους στοχασμούς της, ξαναγύριζε στο ἀρχοντικό της, ἀκόμα πιὸ ἀπελπισμένη...

Ένα θράδυ, ἡ πένθιμες ὄνειροπολήσεις της την εἶχαν φέρει ὡς τὴν μισοερειπωμένη μνημειώδη σκάλα που ὠδηγοῦσε ἄλλοτε στην αἶθουσα τῶν τιμῶν τῶν Αβενέλ...

Αφῶνη κι' ἀφηρημένη ἀκούγε τὸ θόρυβο ἑνὸς καταρράκτου που κυλοῦσε ἐκεῖ κοντὰ τ' φρισμένα του νερά. Καὶ τῆς φαίνόταν πως ξεχώριζε μέσα στο θόρυβο του νεροῦ, φωνές ἀγαπνημένες, καλέσματα μακρυνά... Στάθηκε για μιά στιγμὴ τρεμάμενη...

Μά σὲ λίγο κούνησε τὸ κεφάλι της. Καὶ, με δυνατῆ φωνῆ, σάν να μπορούσαν να την ἀκούσουν οἱ πολυαγαπημένοι της που τόσο τούς εἶχε κλάψει, εἶπε:

— Ω Βάλτερ μου!... Ω Ιουλιανέ μου!... Έσεῖς με φωνάζετε;... Ἄλλοίμονο! Ἀκούω τὸ μурμουρίσμα τῶν νερῶν που πέφτουν στο θράχο... Ἀκούω τῆ μουσική τῆς αὔρας που γλυστράει μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα και νομίζω πως εἶνε ἡ φωνή σας... Ω! ἡ δυστυχισμένη!... Η τρισυτυχισμένη, ἐγώ!... Μόνη!... Για πάντα μόνη!... Αἰώνια μόνη!...

Καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς... Κι' εξαφνα, ὦ θαῦμα!... Δὲν ἦταν παραίσθησις αὐτῆ τῆ φορά.

Μιά φωνὴ που ἔρχόταν ἀπὸ τὸ ψηλὸ δῶμα του πύργου, ἀκούστηκε να λῆη καθαρά μέσα στο σκοτάδι:

— Κουράγιο!... Κουράγιο!...

Η Μαρία ὕψωσε τὰ μάτια της.

Καὶ κυριευμένη ἀπὸ τὴν «ιερὴ φρίκη», για τὴν ὁποῖα μιλοῦν οἱ ἀρχαῖοι ποιητὰι, εἶδε!... Ναί, εἶδε μιά μορφὴ ἀκαθόριστη να κινῆται κάτω ἀπὸ τούς μακρυνούς λευκοῦς πέπλους της, στο γλυκὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Η Λευκὴ Κυρία! ψιθύρισε λαχνασμένη ἀπλώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὴν παρήγορη αὐτῆ ὄπτασι.

Μά ἡ Λευκὴ Κυρία — παραίσθησις ἢ πραγματικότης, φάντασμα ἢ ζωντανὸ πλάσμα — εξαφανίστηκε μέσα στον πύργο τῶν Αβενέλ, ἐπαναλαμβάνοντας:

— Κουράγιο, εὐγενεστάτη δέσποινα!... Κουράγιο, ἔλπιδα!...

VIII

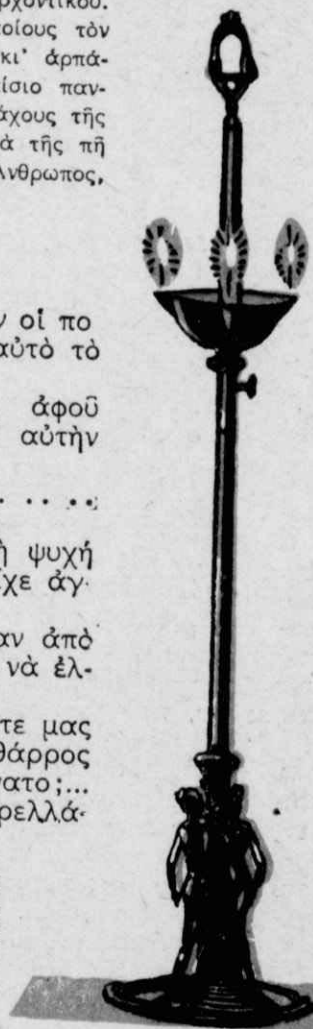
ΜΟΥΤΣΟΣ I

Μέσα στην σκοτεινὴ νύχτα που τὴν ξέσκιζαν κάθε τόσο ἡ φωτιές τῶν ἀστραπῶν, τὸ ἄλογο του Τζῶν Ρόμπυ ἔτρεχε ὀλοένα και πιὸ γρήγορα, χάρις στα χτυπήματα του ἀπαισίου πανδοχέως.

Και πίσω ἀπὸ τὸ κτῆνος αὐτὸ που βλαστημοῦσε κι' ἔβριζε κάθε φορὰ που θροντοῦσε ο κεραυνός, μέσα στο ἀμάξι που τινάζονταν σὲ κάθε στιγμὴ, χτυπώντας στις πέτρες του δρόμου, κοίτονταν τὸ ἀνθρώπινο δέμα... ο γυιός του ἱππότη ντ' Αβενέλ και τῆς δουκίσσης Μαρίας ντὲ Μελρόζ, ο δεμένος, ο φημῶμένος λεοντιδεύς...

Ο ἀπαίσιος συνένοχος του καταχθονίου Μπόλτον βιαζόταν να ἔκτελέση τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά του... Ἐτρεχε, πετοῦσε πρὸς τὴν ἀπότομη ἀκτῆ...

Τέλος μιά γραμμὴ που σπιθοβολοῦσε, φά-

νηκε πέρα στον ορίζοντα, όπου είχε αρχίσει να σκάζει η μέρα...

Ήταν ή θάλασσα!

Το άμαξι στάθηκε σε λίγο κοντά στους θράχους που ώρθωνόντουσαν πανύψηλοι πάνω απ' τον ώκεανό, τον οποίο τάραζε ακόμα ή νυχτερινή τρικυμία...

Λίγες στιγμές ακόμη και το άπαισιο έγκλημα θα συνετελείτο...

Ο Τζών Ρόμπυ έδεσε το λαχανιασμένο άλογό του σ' ένα δέντρο. Έπειτα πήρε στα χέρια του τον μικρό 'Ιουλιανό, του οποίου τ' άνοιχτά μάτια καρφώθηκαν άπάνω του, σαν να τον καταριόντουσαν.

Τόν φορτώθηκε άπάνω στους ώμους του κι' άρχισε να προχωρή στην άπότομη άκτή...

Έκει κάτω, έβλεπε ένα θράχο, που ήταν ό,τι του χρειαζόταν για τη δουλειά του... Θα έδενε μια μεγάλη πέτρα στα πόδια του παιδιού, θα το πετούσε από το ύψος του θράχου αυτού και, έπειτα από μια στιγμή, τα κύματα θα το σκέπαζαν για πάντα.

Ο Τζών Ρόμπυ προχωρούσε, προχωρούσε, με το φορτίο του στους ώμους του, χλωμός, με τα μάτια άνησυχα.

Έξαφνα, στάθηκε, πελιδνός, τρεμουλιάζοντας από τον τρόμο του. Από κάτω, από μια θάρκα που είχε φανή άνάμεσα απ' τους θράχους, του φώναζαν:

— "Εί!... "Εί!... Φίλε!... Τί διάβολο ήρθες να κάνης εδώ τέτοια ώρα;... "Αλάργευε γρήγορα αν δεν θέλης να σε χαιρετήσουμε με τα πιστόλια μας...

Ο Τζών Ρόμπυ, φοβισμένος, έτοιμαζόταν να ύπακούση, όταν έξαφνα άκουσε έναν από τους ναύτες της θάρκας να λή στους άλλους:

— "Ω! μά είνε ό Ρόμπυ!... Ο άγαπητός μας φίλος!... Ο κάπελας του διαβόλου!... "Εί!... "Εί!... Ρόμπυ!... Τί κρυβόλας αυτού;... Μας παράτησες λοιπόν έμάς κι' άρχισες να κάνης λαθρεμπόριο με άλλους;... Για ζύγωσε λίγο!...

— Οί κουρσάροι! ψιθύρισε ό κακούργος, άνασαινοντας άνακουφισμένος.

Και, άφου σκέφτηκε μια στιγμή, έβγαλε μια χαρούμενη κραυγή κι' άρχισε να κατεβαίνη μέσ' απ' τους θράχους για να ζυγώσει τη θάρκα.

— "Η έτσι ή άλλοιώς, μια φορά θα πεθάνη! μούγκρισε.

"Επειτ' από μερικές στιγμές βρισκόταν στην άμμουδιά... Η θάρκα είχε πλησιάσει κι' αυτή τόσο που άγγιζε με την πλώρη της τα θόσσαλα του γιαλού.

— Το «Φόρφειρντ» είν' εδώ; ρώτησε ό πανδοχέας.

— Βρίσκεται άγκυροβολημένο πίσω απ' αυτό το άκρωτήριο, του άπάντησε ό πηδαλιούχος της θάρκας.

— "Ωραία!... Καλά το φαντάστηκα!... Γι' αυτό άκριβώς ήρθα εδώ...

— Και τί είν' αυτό που έχεις φορτωμένο στους ώμους σου, κάπελα της κρεμάλας;

— Θα το δήτε σε λίγο, άπάντησε γελώντας σαρκαστικά ό Ρόμπυ. Πρέπει να με πάτε πρώτα στο καράβι σας!... Γρήγορα όμως!... Θέλω να δω τον καπετάνιο σας...

— "Εμπα λοιπόν, μά τα κέρατα του Σατανά, του προστάτη μας.

Ο Τζών Ρόμπυ πήδησε μέσα στη θάρκα κι' άπόθεσε ή μάλλον πέταξε το «δέμα» του στο βάθος της. Οί ναύτες άρχισαν να τραβάνε κουπί κι' έπειτα από λίγη ώρα, ή θάρκα προσπερνούσε το άκρωτήριο που είχε δείξει ό πηδαλιούχος.

Τότε φάνηκε άγκυροβολημένο πίσω π' αυτό, ένα στενόμακρο θρίκιο με κατάρτια πολύ ψηλά, όπως ήσαν τα καράβια που είχαν ανάγκη ν' άπλώνουν πολλά πανιά για να σχίζουν γρηγορώτερα το διάστημα και να φεύγουν!... Στα πλαγινά του ύπήρχε μια διπλή σειρά από τρύπες, απ' τις οποίες έξείχαν τα άπειλητικά στόμια των κανονιών του.

Η θάρκα διπλάρωσε το θρίκιο. Ο Τζών Ρόμπυ ανέθηκε άπάνω, κρατώντας στα χέρια του τον μικρό 'Ιουλιανό, ό οποίος, χάρις στην άδάμαστη θέλησί του, δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του.

"Ενας άντρας πανύψηλος, με δυο πιστόλια στη μέση του, με μάτια κατακόκκινα, με χείλη παχειά, στεκόταν στη γέφυρα.

— Έσύ, Ρόμπυ; φώναξε ό αρχικουρσάρος.

— Έγώ, καπετάνιο μου!... Σου φέρνω ένα πρώτης τάξεως δώρο...

— Θα είνε κανένα δώρο της κακής ώρας, άφου το φέρνεις έσύ!

— "Οχι, καπετάν Χάρρυς! Είν' ένα τρανό άρχοντόπουλο... "Οταν θα μάθης τόνομά του, θα μου πής εύχαριστώ...

— Πές το μου λοιπόν γρήγορα!... Δεν ήρθα για σένα εδώ σήμερα το πρωί και να που μου παρουσιάζεις σε άσχημη στιγμή...

Και τα μάτια του κουρσάρου καρφώθηκαν μακριά στην άκτή. Μά, καθώς δεν έβλεπε εκεί τίποτε, χτύπησε το πόδι του με πείσμα κι' έσφιξε τη λαθή του πιστολιού του.

Την ίδια στιγμή, ό Τζών Ρόμπυ τον πλησίασε και του ψιθύρισε στ' αυτή:

— Το παιδί αυτό έχει ένα όνομα που σου είνε άγαπητό. Λέγεται 'Ιουλιανός...

— Πώς; 'Ιουλιανός;...

— Ναι, 'Ιουλιανός ντ' 'Αβενέλ!

— 'Ιουλιανός ντ' 'Αβενέλ; ξαναείπε ό Χάρρυς άνασκιτώντας.

— Ναι, είν' ό γυιός της Μαρίας, της κληρονόμου των δουκών του Μελρόζ και του Βάλτερ, του ώραιού της ιππότης...

— "Αν λές την άλήθεια, θα πω να σου μετρήσουν άμέσως έκατό ισπανικά δουκάτα ή χίλιες γαλλικές λίβρες, ό,τι προτιμάς... Μά δεν μπορώ να βασίζωμαι σε σένα, γιατί λές πάντα ψέματα σαν άπιστο σκυλί!

— Μπορώ να σου άποδείξω αυτό που λέω: λύσε τον μικρό και θα δής κεντημένο στα ώραία του θελούδινα ρούχα το μονόγραμμά του και το οικόσημό του...

— Τότε, δεν άνακαλώ αυτό που σου είπα. Τί προτιμάς λοιπόν γαλλικό ή ισπανικό χρήμα;

Ο ταβερνιάρης άπάντησε χαρούμενος:

— Θα προτιμούσα, καπετάνιο μου, χρυσές έγγλέζικες λίβρες...

— Θα πάρης ό,τι σου δίνω, δηλητηριαστή! Έκτός αν προτιμάς να σε κρεμάσω από το πιο ψηλό κατάρτι... Μά άς δούμε πρώτα αυτόν τον μικρό!... "Ε, Τζόε!...

"Ενας από τους ναύτες που στεκόντουσαν στο κατάρτι άκίνητοι και σιωπηλοί, ένα κτήνος ήρακλείων διαστάσεων, έτρεξε.

— Λύσε αυτό εδώ! πρόσταξε ό κουρσάρος, σπρώχνοντας με το πόδι του τον μικρό 'Ιουλιανό.

Ο ναύτης έσπευσε να ύπακούση: έκοψε τα δεσμά του παιδιού και του έβγαλε το φίμωτρο.

Ο 'Ιουλιανός ντ' 'Αβενέλ σηκώθηκε και, με μάτια φλογισμένα, προσπάθησε να βαδίση έναντίον του Τζών Ρόμπυ, ό οποίος τραθήχτηκε ένα βήμα πίσω.

Μά τα φτωχά ποδαράκια του, που είχαν πριστη από το σφίξιμο των σκοινιών, δεν μπορούσαν να τον συγκρατήσουν πειά... και σωριάστηκε κάτω με τα γόνατα... Θέλησε να πή τα προσβλητικά λόγια που ανέβαιναν στα σθυσμένα χείλη του, μά μονάχα ένα πνιγμένο παράπονο θγήκε απ' αυτά...

"Εκλεισε τα μάτια του για να μη δούν οι κακούργοι πώς ήσαν γεμάτα δάκρυα, δάκρυα άδυναμίας και πόνου.

Έν τώ μεταξύ, με λίγα λόγια, ό Τζών Ρόμπυ έκανε τον κακούργο ένήμερο των όσων είχαν συμβή.

— "Εχεις τώρα στα χέρια σου το στερνό θλαστάρι της καταραμένης ράτσας, του είπε τελειώνοντας. "Ηξερα πως θα σ' εύχαριστούσα φέρνοντάς το σε σένα.

Σκυθρωπός ό Χάρρυς έρριξε στο εύγενικό κι' ώραίο άρχοντόπουλο ένα βλέμμα γεμάτο άδυσώπητο μίσος. "Επειτα ψιθύρισε σαν να μιλούσε μόνος του:

— Ναι!... Η καταραμένη ράτσα!... "Εκανες καλά, Ρόμπυ, που μου τον έφερες... Βλέπω πως είσαι φίλος!

— "Όποτε, καπετάνιο, δέχεσαι το... δώρο μου; Θα τον περιποιηθής τουλάχιστον όπως του αξίζει αυτόν τον άγαπημένο μικρούλη;... Κάνε τον έναν καλό και αξίο θαλασσινό...

— Δεν είνε δώρο! άπάντησε με τόνο άγριο ό ληστής των θαλασσών. "Επιμένω να σου το πληρώσω, όπως σου είπα!... "Όσο για περιποιήσεις, άλλο τίποτε... Αυτό είνε δικός μου λογαριασμός... Κι' άκριβώς είχα ανάγκη από ένα μούτσο... Μά άμφιβάλω πάρα πολύ αν αυτό το παιδί γίνη ποτέ ένας καλός θαλασσινός...

Τα λόγια αυτά, ό Χάρρυς τα πρόφερε με μια τέτοια έκφραση μίσους, ώστε ό Τζών Ρόμπυ μάντεψε σ' αυτά μια

ἀπειλή θανάτου για τόν μικρό ντ' Αβενέλ.

— Θα πεθάνη λοιπόν νέος; Έκανε σαρκαστικά ο Γζών Ρόμπυ. "Ω! τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!

Κι' από τὰ μάτια του κακούργου αυτού πέρασε μιὰ λάμψη ίκανοποίησεως. Αποχαιρέτησε τόν αίμοχαρή κουρσάρο, ο οποίος τόν έστειλε στον οίκονόμο του καραβιού νά του μετρήσει τὰ δουκάτα που του είχε υποσχεθῆ. Ο οίκονόμος, ένας παληάνθρωπος που τόν έλεγαν Ρόκ, του έδωσε όλα τὰ κίβδηλα νομίσματα που είχαν στο καράβι!...

— Δεν περίμενα ποτέ νά πληρωθῶ τόσο καλά! σκέφτηκε ο Γζών Ρόμπυ. Ο Χάρρυσ είνε πιό γενναιοδωρος από τόν Μπόλτον!... "Όσο για τὸ λυκόπουλο τῶν Αβενέλ, ἡ δουλειά του είνε πειά τελειωμένη!...

Καί τράβηξε πρὸς τὴ σκάλα του καραβιού για νά κατέβη στη θάρκα που θά τόν ξανάφερνε στη στεριά. Μά τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε μιὰ παιδική φωνή, ἐπίσημη καὶ περιφρονητική νά του φωνάζει:

— "Όποιος κι' ἂν εἶσαι, ἀκούς;... "Όποιος κι' ἂν εἶσαι ἐσύ, ἄνδρε καὶ ἄτιμε, ἐγὼ ὁ 'Ιουλιανὸς ντ' Αβενέλ, ἐξ ὀνόματος του πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου, σὲ καταριέμαι!... Καὶ μιὰ μέρα, θά σὲ ξαναβρῶ, ἔστω καὶ μπροστὰ στο Θεό!...

Παρ' ὅλη τὴν ἐγκληματικότητά του, ὁ Γζών Ρόμπυ ἀνατρίχιασε καὶ χλώμιασε.

Καὶ ἀργὰ κατέβηκε στὴν θάρκα, ἐνῶ ἀπὸ πάνω ἀκουγόταν ἡ ἐκδικητική φωνή του 'Ιουλιανού ντ' Αβενέλ που του φωνάζει:

— Καταραμένε!... Καταραμένε!... Καταραμένε!...

— Γρήγορα στὴ στεριά! φώναξε ὁ Ρόμπυ μετὸ πρόσωπό του πλημμυρισμένο σὸν ἰδρῶτα, τρομαγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάρα που ἔπεφτε ἀπάνω του περισσότερο ἀπ' ὅτι τόν είχαν τρομάξει ἀπὸ βραδύς ἢ ἀπειλές τῶν Σκωτσέζων...

Μόλις σὲ λίγο ἡ θάρκα ἔφτασε στὴν παραλία, πήδηξε στὴ στεριά, καὶ μετὸ κεφάλι σκυφτό, ἄρχισε νά σκαρφαλώνει στὸς βράχους. "Επειτα ἀπὸ μερικές στιγμές θρῖσκόταν ἀπάνω στο ἀμάξι του καὶ ξανάπαιρνε τὸ δρόμο του πανδοχείου του.

— Οὐρλιαζε ὅσο θέλεις, λυκόπουλο! μουρμούρισε τότε. Τί μπορεῖς νά μου κάνης; Σήμερα-αὔριο ὁ καπετάν Χάρρυσ θά σὲ κρεμαση ἀπὸ τὸ πιό ψηλὸ κατάρτι του καραβιού του... Καλὴ ψυχὴ!... Καὶ τώρα ἄς πᾶμε στὴν ἄ λ λ η...

Ἡ ἄλλη, ἦταν ἡ δυστυχημένη γυναίκα που κοίτονταν σὲ μιὰ ἀχυροστρωμένη του πανδοχείου του. Αὐτὴν που ὁ Μπόλτον ἀποκαλοῦσε «μυλαίδη» καὶ στὴν ὁποία θ' ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀκόμη...

"Επειτα ἀπὸ μερικές ὧρες δρόμου, τὸ ἀμάξι του Γζών Ρόμπυ σταματοῦσε μπρὸς στο ἀπαίσιο αὐτὸ χάνι, πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο πλανιόταν τὸ μυστήριο καὶ ὁ θάνατος!...

— "Ας δοῦμε ἂν ἡ γρηά τελειώσε τὴ δουλειά της! μουρμούρισε ὁ Ρόμπυ.

Ἀνέβηκε στο ἀπάνω πάτωμα καὶ ἀνοῖξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρης, ὅπου ἔλπιζε νά βρῆ νεκρὴ τὴν «μυλαίδη».

Μά στάθηκε ἄφωνος, περίτρομος, θλοσσαυρός στο κατῶφλι: τὸ κρεβάτι της ἦταν ἀδειανό...

Ἡ γρηά μέγαιρα που εἶχε ἀναλάβει τὸ ρόλο του δημίου της, γονατιστὴ σὲ μιὰ γωνιά, θρηνοῦσε μετὰ τὰ χέρια της ἀπλωμένα πρὸς τὸν ξενοδόχο:

— "Ελεος, ἀφέντη μου! του ἔλεγε. Δεν φταίω ἐγώ!

Ο Γζών Ρόμπυ, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε ἀπάνω της, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὴν σήκωσε ὄρθια.

— Ἡ «μυλαίδη»; οὐρλιαξε. Ποῦ εἶνε ἡ μυλαίδη, γρηά μέγαιρα;

— Ἄλλοίμονο!... Ἄλλοίμονο!... "Εφυγε!... "Εφυγε ἀπόψε μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας!... Εἶνε μιὰ τίγρις,

ἀφέντη!... "Εκρυσσε τὸ παιγνίδι της! Εἶνε δυνατὴ σάν τίγρις!... Βλέπετε τὰ ἴχνη τῶν νυχιῶν της στο φτωχὸ μου λαιμό;... "Ω! καὶ ὁμως πάλαιψα ὅσο μποροῦσα...

Δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της. Μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά, ὁ Γζών Ρόμπυ τὴν σῶριασε μπρὸς στὰ πόδια του...

— Κατάρρα καὶ κόλασι!... Αὐτὴ τὴ φορὰ μᾶς περιμένει σίγουρα ἡ κρεμάλα!...

IX

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Τὸ θράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, τὸ πειρατικὸ «Φορφευρντ» ξεκινούσε, τραβῶντας κατὰ τὸ βορρᾶ, πρὸς ἄγνωστο προορισμό.

Μιὰ τερατώδης σκηνὴ διαδραματιζόταν ἀπάνω στο κατὰστρωμά του τὴ στιγμή που ἡ νύχτα ἀπλωνόταν. Ἐπάνω στὴ γέφυρα, ὁ ἀρχικουρσάρος που μόλις εἶχε φάει, ἔπινε οὐίσκου μετὰ μεγάλα ποτήρια. Σὲ κάποια στιγμή, θροντῶντας τὸ ποτήρι του ἀπάνω στο τραπέζι, φώναξε:

— Μά τὰ γένεια του διαβόλου καὶ τὴν κοιλιά του Πάπα, καλόφαγα καὶ σήμερα!... Θέλω τώρα νά χωνέψω καλά!... "Ας μοῦ φέρουν τὸν καινούργιο μου μοῦτσο!

Ο 'Ιουλιανὸς ντ' Αβενέλ θρῖσκόταν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ κλεισμένος μέσα στο κῦτος. Δυὸ ναύτες πήγαν καὶ τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στον καπετάνιο. Ο Χάρρυσ κάρφωσε στο παιδάκι ἕνα βλέμμα μίσους. Μά ὁ γιῶς του Βάλτερ καὶ τῆς Μαρίας ντ' Αβενέλ δὲν χαμήλωσε τὰ μάτια του.

— Ἐδῶ, μπῶ! πρόσταξε ὁ κουρσάρος. Θέλω νά σοῦ μιθῶ τὴ δουλειά σου. Καὶ γιὰ ν' ἀρχίσουμε, γέμισέ μου τὸ ποτήρι!...

Τὸ παιδάκι δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του.

Ἡ γροθιά του ἀρχιπειρατοῦ ἔπεσε βαρειά ἐπάνω στο τραπέζι... Οἱ ἄλλοι πειραταὶ ἔτρεμαν... Μόνο, ὁ 'Ιουλιανὸς ἀπόμεινε ἀπαθής...

— Μ' ἀκουσε; ξαναεἶπε ὁ Χάρρυσ. Γέμισε τὸ ποτήρι μου!

"Απὸ σήμερα, ἐσύ θά ἔχης τὴν τιμὴ νά με ὑπηρετῆς!

— Οἱ Αβενέλ δὲν ὑπηρετήσαν ποτέ κανέναν! ἀπάντησε ὁ μικρὸς 'Ιουλιανὸς ἀνορθώνοντας περήφανα τὸ κορμί του. "Όσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του εἶδους σου, οὔτε γιὰ δούλους τῶν ὑπηρετῶν τους θά καταδεχόντουσαν νά τοὺς πάρουν!...

Ο κουρσάρος δὲν ἀπάντησε. Μά ἡ φλέβες του φούσκωσαν καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κατακόκκινα. Θέλησε νά σηκωθῆ, μᾶ, ἀλλάζοντας ἔξαφνα γνώμη, εἶπε μετὰ τρομαχτικὴ γαλήνη:

— Δὲν θέλεις νά με ὑπηρετῆς; Σ' ἀκουσα καλὰ ἢ ὄχι;

— Μ' ἀκουσε πολύ καλὰ! ἀπάντησε τὸ ἥρωϊκὸ παιδί.

— Τζόε! πρόσταξε ὁ καπετάνιος.

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀφέντη! ἀπάντησε ὁ κολοσσαῖος πειρατῆς, τρομαγμένος σάν τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τὴν ὄργη του καπετανίου του.

— Τὸ γάτο μετὰ τὴν ἐννῆά οὐρές! πρόσταξε ὁ Χάρρυσ.

Ο Τζόε ἄρπαξε ἕνα τεράστιο μαστίγιο κρεμασμένο ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι. Εἶχε ἐννῆά γλῶσσες, που καθεμιὰ εἶχε στὴν ἄκρη μιὰ μολυβένια σφαῖρα.

— Τρία καλὰ χτυπήματα μόνο σ' αὐτὸν τὸν ἀντάρτη μοῦτσο! ἐξακολούθησε ὁ ἀρχιπειρατῆς μετὰ τὴν ἴδια γαλήνη. Λυπᾶμαι τὴν ἡλικία του...

Ο γίγας Τζόε ὕψωσε τὸ μαστίγιο, μᾶ ὁ 'Ιουλιανὸς δὲν χλώμιασε. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μετὰ τὰ μάτια του κάρφωμένα στο δῆμιό του, περι-

Ἡμέρες ὀλόκληρες εμενε καθισμένη μπροστὰ στο παράθυρό της κυττάζοντας μετὰ βλέμμα ἀφηρημένο τοὺς ἀγριούς κάμπους.

μενε...

Ο Τζόε είδε αυτό το βλέμμα του νεαρού λεοντιδέως... Ποιά αναστάτωση έγινε τάχα εκείνη τη στιγμή μέσα στην άγρια και σκοτεινή ψυχή του; Το μαστίγιο σταμάτησε στον άερα... Το χέρι του γίγοντος ξανάπεσε χωρίς να χτυπήσει.

Ο αρχικουρσάρος έγινε πελιδνός και με μια κλωτσιά σώριασε κάτω το τραπέζι που ήταν γεμάτο πιάτα και μποτίλιες.

Τράβηξε το πιστόλι του, το γέμισε και σημάδεψε τον ναύτη.

— Τζόε, σου είπα: «Τρία χτυπήματα σ' αυτόν τον αντάρτη μούτσο!...»

Ο Τζόε ανατρίχιασε.

Το μαστίγιο υψώθηκε και ξανάπεσε άπάνω στον Ίουλιανό!

— Ωραία! μούγκρισε ο κουρσάρος Ικανοποιημένος.

Ο Ίουλιανός δεν έβγαλε ούτε μια κραυγή, μα ένα μακρύ ανατρίχιασμα τάραξε όλο του το είνε και το συγκλόβισε όπως ο δυνατός άνεμος τις νεαρές λιτιές.

— Έξακολουθείς να μη θέλεις να υπακούσης;

— Ναί!...

— Προσοχή, Τζόε!... Το δεύτερο χτύπημα πιό δυνατό!...

Το μαστίγιο διέσχισε τον άερα... χτύπησε τον Ίουλιανό και τον έρριξε κάτω.

— Ούρρα! φώναξαν οι ναύτες.

Με το τρίτο χτύπημα ο Ίουλιανός έχασε τις αισθήσεις του... Το αίμα του κυλούσε...

Μα προηγουμένως πρόφτασε να γυρίσει προς τον κουρσάρο και του φώναξε:

— "Ανανδρε!... "Ατιμε!..."

Και σένα, σέ...

Η φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του. Κι' απόμεινε ασάλευτος.

— Ρίχ' το πάλι αυτό το παληόπαιδο μέσα στο θάθος του άμπαριού, Τζόε! πρόσταξε το τέρας με την ανθρώπινη μορφή. Κι' άλυσόδεσέ το!...

Ο γίγας άρπαξε τον μικρό Ίουλιανό, μού μάτωνε όλόκληρος, κι' έξαφανίστηκε σε μια πόρτα του καταστρώματος. Προχώρησε λίγο σ' ένα διάδρομο, ως δτου συνάντησε μια σιδερένια σκάλα. Άρχισε να την κατεβαίνει και να προχωρή όλοένα και πιό βαθειά...

Γύρω άπλωνόνταν κρύο και σκοτάδι... Η άτμόσφαιρα ήταν δηλητηριασμένη.

Πριν από ένα μήνα, δέκα άνδρες που είχαν προσβληθί από χολέρα, είχαν πεθάνει εκεί κάτω.

Ο Τζόε έσπρωξε τέλος μια πόρτα στα κατάβαθα του άμπαριού. Απόθεσε το παιδάκι σε μια στενή καμπίνα, χαμηλή και θρωμερή, γεμάτη πελώρια ποντίκια. "Επειτα το έδεσε σ' ένα σιδερένιο κρίκο που κρεμόταν από τον τοίχο.

Ο μικρός Ίουλιανός δεν είχε συνέλθει ακόμα...

Ο γίγας έσκυψε από πάνω του... Σκεφτικός, κύτταζε το μικρό αυτό πλάσμα, που τόσα μαρτύρια είχε υποφέρει. Και κάτι σαν ένα μεγάλο δάκρυ θόλωσε τα μάτια του...

Ξυπνούσε τάχα ή συνείδησίς του;... Ποιός ξέρει...

X

Η ΜΥΛΑΙΔΗ

"Ας ξαναγυρίσουμε για μια στιγμή στο πανδοχείο του Τζών Ρόμπυ! Ο οίκτος μάς ξαναφέρνει προς αυτήν την νέα μητέρα, την τόσο όμορφη και γλυκειά, στην ώρα που ο Τζών Ρόμπυ ανέβαινε στο άμαξι του τον μικρό Άθενέλ για να πάη να τον παραδώσει στους πειρατάς.

Η γρηά μέγαιρα, καθισμένη σ' ένα σκαμνάκι, παραμόνευε τον ύπνο της νέας γυναίκας, κάτω από το πένθιμο φως μιας λάμπας.

Μα η Μυλαίδη δεν κοιμόταν... Πολλές σκέψεις θασάνιζαν το πονεμένο κεφάλι της... Συλλογιζόταν με τρόπο τον μοι-

ραίο άντρα που είχε αγαπήσει ή τρελλή! Συλλογιζόταν την κορη της που, μόλις τη γέννησε, της την άρπαξαν... Συλλογιζόταν τον έαυτό της, τον πατέρα της... "Ω! τον πατέρα της... και καταλάβαινε τον τρομερό κίνδυνο που διέτρεχε ή ζωή της.

"Ένα φευγαλέο βλέμμα που της έρριξε ή μέγαιρα ή όποια την φύλαγε, την πληροφορήσε για τη φριχτή, για την τρομαχτική αλήθεια...

Ήν είχαν καταδικάσει να πεθάνη... Θα πέθαινε μέσα στη φριχτή αυτή τρώγλη...

Και κανείς δεν θα πήγαινε να την βοηθήση...

Η γρηά μέγαιρα ώστόσο την νόμιζε άποκοιμισμένη. Μα κ' ή μυλαίδη, που κρατούσε έπιτηδες τα μάτια της κλειστά, προσπαθούσε να της δώση την έντύπωσι αυτή.

— "Επιτέλους! ψιθύρισε ή μέγαιρα. Η ώρα έφτασε!

Και, βγάζοντας ένα φιαλίδιο άπ' την τσέπη της, άδειασε το περιεχόμενό του μέσα σ' ένα φλυτζάνι.

Όυτε μια από τις κινήσεις της ώστόσο δεν ξέφυγε από το βλέμμα της μυλαίδης.

Είχε καταλάβει! Το δηλητήριο θα την έστελνε σε λίγο στον άλλο κόσμο...

Τότε έλαβε μια υπερτάτη άπόφασι. Και συγκεντρώνοντας όλες της τις δυνάμεις, ψιθύρισε μέσα της:

— Για σένα, παιδί μου, για σένα, μικρέ μου άγγελε, πρέπει να ζήσω... Δεν θ' αφήσω να με δολοφονήσουν!...

Και, άγρια, άποφασιστική, περίμενε... Η γρηά την άγγιξε έξαφνα με την άκρη του δαχτύλου της.

Η μυλαίδη άνοιξε τα μάτια της, σαν να ξυπνούσε τη στιγμή εκείνη...

— Πιές! της είπε, άπλώνοντας προς αυτήν το φλυτζάνι με το δηλητήριο. Αυτό το ποτό θα σου κάνη το μεγαλύτερο καλό...

Η μυλαίδη πήρε το φλυτζάνι... Ανακάθησε... προετοιμάσε σ' αυτή τη στιγμή της άφωνης άγωνίας, την ψυχή της και όλο της το είναι για την άπελπισμένη προσπάθεια.

— Πιές, λοιπόν! ξαναείπε ή μέγαιρα.

Μα ή φωνή της πνίγηκε ξαφνικά.

Η μυλαίδη είχε πετάξει το φλυτζάνι, είχε αναπηδήσει και τα δέκα της δάχτυλα χώθησαν μέσα στο λαιμό της γρηάς...

Εκείνη προσπάθησε να παλαίψη, ν' άντισταθί. Για μια στιγμή έγινε μια άφωνη, μια τρομαχτική πάλη...

Τέλος, ένας ρόγχος θγήκε από το λαιμό της γρηάς, ή όποια σωριάστηκε κάτω άναίσθητη.

Τρέμοντας, άφωνη από φρίκη, ή μυλαίδη την κύτταξε μια στιγμή... Είδε ότι ή μάγισσα δεν είχε πεθάνει, ότι θα συνεχόταν σε λίγο.

Τότε, ντύθηκε θιαστικά, κατέθηκε με δυσκολία τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα του πανδοχείου κι' έξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα...

Έτρεχε λαχανιασμένη, όμοια με φάντασμα, μέσα στο μακρύ άσπρο φόρεμα που είχε φορέσει.

Και όταν ένοιωθε τις δυνάμεις της να έξασθενίζουν, όταν ένας πόνος πιό διαπεραστικός περνούσε το κορμί της κι' άπειλούσε να την ρίξη κάτω, ψιθύριζε ένα όνομα που της ξαναδινε το κουράγιο της:

— Μαργαρίτα!...

"Ένας σκοτεινός όγκος ώρθώθηκε έξαφνα μπροστά της. Ήταν ένας παληός πύργος...

Η μυλαίδη, χωρίς να σκεφθί καν άν θα την δεχόντουσαν ή άν θα την έδιωχναν, άνέθηκε μια μνημειώδη σκάλα, της όποιας ή πέτρας κλονιζόντουσαν...

Μπήκε μέσα...

Κανείς...

"Όλα ήσαν έγκαταλελειμμένα...

Άφου διέσχισε πολλές αίθουσες, κατέφυγε στην πιό άπομερη, στην πιό μακρυνή...

(Άκολουθεί)

— "Ωστε, καπετάνιο, δέχεσαι το δώρο μου;